

Любовнико, и цвѣтъ и плодъ прешина;
Отиде си младостъ ѿ ми, земна,
А отъ старостъ изъ моръ да се открие?—
Четиното отиде то азъ видяхъ,
Моме само, отъ тамъ мрътвуваше...
Ревне ми е, некамо да ми обичахъ,
Но казватъ ми: „изгуби времѣ си много“
Ревне ти е, но „дърво си харизало“...